

NT- Bijbellezing: Marcus 12: 18-27

Luisterlied: <https://petrus.protestantsekerk.nl/artikel/iedereen-zoekt-u-jong-of-oud/>

Overweging en aansluitend orgelspel

Lieve mensen, jong en oud, mensen van Gods goede verhaal.

Ik blijf het een prachtig en ook actueel lied vinden.

Want veel mensen zijn, zeker ook in deze seculiere tijden, waarin velen zich laten uitschrijven bij een kerk, toch zoekende naar geloof en zingeving.

Tenminste dat merk ik om me heen.

Daarom ben ik ook blij dat de tekst van dit lied met de uitgave van het nieuwe liedboek in 2013, is gewijzigd in 'iedereen, zoekt u, jong en oud'

Misschien weet u nog dat in het vorige liedboek uit 1973 stond:

Ouderen gaan rustig, welbereid, jongeren aarzelend u tegen.'

Alsof alle ouderen het zeker wisten!

Ik heb in die 25 jaar dat ik werkzaam ben in de kerk juist gemerkt, dat juist ook voor veel ouderen, het geloof niet meer vanzelfsprekend is.

Dat geloven een zoektocht is.

Ook ik merk het in mijn geloofsleven.

Het leven is een pelgrimstocht, je doet veel ervaringen op.

De ene keer is het geloof standvastig, maar er gebeuren ook dingen, dat ik dan denk: nou ik weet het zo net nog niet! Maar al die ervaringen vormen wel mijn geloof! En ook dat twijfel en zoeken mag en erbij hoort.

De troost van dit lied is ook dat niet alleen wij zoeken, maar dat God ons zoekt en vindt.

Dat gebeurt ook in ons verhaal vanmorgen Jezus zoekt de mensen op, heeft oog en oor voor hen. Daarom gaan mensen naar hem toe want het leven onder Romeins gezag valt niet mee. Jezus is geliefd bij de mensen. En dat is tegen het zere been van de bijbelgeleerden.

Het is iets van alle tijden.

Als iemand geliefd is, het maakt niet uit in wat, muziek, kunst, politiek, kerk of school, er zijn altijd tegenmachten, soms met de beste bedoelingen, die daaraan willen tornen.

Ook de Sadduceeën.

Zij behoren tot de gevestigde elite, hebben het voor het zeggen in Israël.

Zijn van belang voor de joodse raad en hebben een prima verstandhouding

met de Romeinse overheerser. Ze willen rust en orde en zitten niet te wachten op iemand als Jezus.

In hun ogen een onruststoker, dat kunnen ze niet gebruiken.

Vandaar de vraag aan Jezus over de opstanding.

Het lijkt een theologische kwestie maar als je goed leest willen ze Jezus klem zetten. Ze stellen een vraag over het zwagerhuwelijk uit de wet van Mozes: Wordt een vrouw weduwe en heeft geen kinderen, dan heeft ze geen rechten of toekomstperspectief. Kinderen waren toen de AOW van nu zou je kunnen zeggen. Komt bij dat de naam van haar gestorven man dan niet wordt voortgezet en dus vergeten in de geschiedenis.

Daarom zal de nog levende broer van de man, haar zwager dus, met haar trouwen.

Zo is er toekomst voor haar en blijft de naam van haar overleden man bestaan. De sadduceeën maken er een vreemde casus van door zeven broers ten tonele te voeren, zeven het getal van de volkomenheid, en dan te vragen: met wie is ze getrouwd als ze opstaan uit de dood?

Zelf geloven ze niet in de opstanding en willen Jezus hiermee klem zetten.

Maar net als Jezus daarvoor deed bij al die andere bijbelgeleerden, laat hij zich ook hier niet klem zetten.

Dwalen jullie niet?

Ken je wel de Schriften en de macht van God?

Toen ik dit op me in liet werken schoten mij die prachtige woorden van lied 837 te binnen; iedereen zoekt u, jong en oud.

Net zoals die mensen toen Jezus zochten en troost vonden bij Hem.

Zie ik nu dat kerken misschien leeglopen, religie aan de zijlijn staat, maar mensen toch blijven zoeken naar geloof, naar zingeving, ook naar een hiernamaals.

Hoe kunnen we Jezus antwoord naar onze tijd plaatsen?

Jezus zegt dat het leven na dit leven van een heel andere orde is dan nu.

Het is niet zoals we het nu kennen.

Dan denk ik dat het een troost mag zijn geweest voor al die mensen die toen gebukt gingen onder de Romeinse overheersing en het niet zo makkelijk hadden als de elitaire sadduceeën.

Dat ooit, ergens, eens, er een plaats is, waar het beter is.

Maar net als toen, weten wij eigenlijk ook niet veel over een leven na dit leven.

En dat hoeft ook niet, denk ik, maar vertrouw dat met de dood niet het laatste woord over ons is gezegd.

Dat God ook over de grens van de dood heen mensen vasthoudt en draagt.
Dat Hij er is, als wij los moeten laten.

Immers God zich laat kennen bij Mozes als de God van Abraham, Isaac en Jacob.

Voorvaders van Mozes die al lang dood zijn, maar waarvan God nog steeds God is, als God van levenden.

Wat dat betekent?

Het beeld dat we van God kennen uit de bijbel is dat God beweegt.

Met mensen door de geschiedenis gaat.

Voorgaat op de weg van bevrijding en zo steeds nieuw begin en leven mogelijk maakt.

Ook ons uitnodigt om gissend en vergissend, zoekend en soms vindend die weg te gaan. Dat geloven in het hier en nu gestalte krijgt. Niet een reservering over de grens van de dood. Alsof we alleen in God geloven om een hemelse toekomst veilig te stellen.

Nee, geloof hoort in het hier en nu.

God heeft zich bij het leven al verbonden.

Of je dat kunt merken of bewijzen?

Dat is lastig, daar zit ook altijd die twijfel.

En toch vermoed ik dat je er iets van merkt in mensen waarin Gods Geest werkt.

Die naast je staan om te helpen, die trouw blijven ook als het leven niet leuk is, die ruimte maken voor een ander.

Die het verlangen naar bevrijding levend houden.

Er is ons namelijk nooit beloofd, dat het leven alleen maar mooi en leuk zal zijn.

In onze hedendaagse zogenaamde maakbare wereld menen we dat wel en dat is onze grote valkuil.

We zijn aan elkaar toevertrouwd als medepelgrims.

En worden uitgenodigd ons te verwonderen over leven dat doorgaat, ook als dat niet vanzelfsprekend is.

Het is toch ook opstanding, als mensen na een moeilijke periode weer kracht vinden om verder te gaan?

Nogmaals: hoe het precies zit met de opstanding weten we niet.

We kunnen niet over de grens van de dood heen kijken.

Maar de lezing mag vertrouwen geven te leven in het hier en nu.

Om af en toe ook opstanding te zien in ons kwetsbare bestaan,

om God te ontdekken in ons gewone leven, ook als het moeilijk is.
Ervaren dat er ineens toekomst is, toen alles leek stuk te lopen.
In die momenten dat we kracht vinden op te staan en verder te gaan,
daar vermoeden we iets van God als de Levende.
En vertrouwen dat Hij er zal zijn, ook als we voorbijgaan.
Als een God van trouw, vrede en gerechtigheid trekt Hij met ons mee.
Ook over de grens van de dood.
Zijn toekomst is gaande.
Wij zoeken, maar God zal ons ook zoeken.
En vinden als we het zelf ook toelaten!
Moge het zo zijn.
Amen.